

Ой хто, хто Миколая любить...

Казки, вірші, сценка

***

В нас дитина кожна знає:
В грудні Свято Миколая.
Це найкраще в світі свято:
Подарунків так багато.
Я не знаю, як те все
Миколай вночі несе.
Помогла б я Миколаю,
Та доріг його не знаю.
Чим він їде, як іде,
Як він нас усіх знайде.
Нас у нього — ого-го!
І усі ми ждем його.
У гурті і поодинці
Всі чекають на гостинці.
Часу в нього — тільки ніч.
Він не встигне, ясна річ.
Я б йому допомогла,
Не така я вже й мала.
Тільки де його шукати?
Де про нього розпитати?
Кожен з нас його чекає.
Де живе — ніхто ж не знає.

ЗАМІСТЬ ПРИКАЗКИ

Усі діти знають, і навіть дорослі, котрі теж колись були дітьми, що в грудні є чарівна ніч, одна-єдина, коли стається диво: до дітей приходить Святий Миколай і розкладає їм свої подарунки. Всі вважають, що святий Миколай приходить тільки до чесніх, до слухняних дітей. Але це не зовсім так. Цей дідусь дуже добрий. Інколи він приходить і до неслухів, вибачаючи їм їхні пустощі, але часом поряд з подарунком кладе маленьку різочку, щоб научувалися і не пустували.

Діти з нетерпінням чекають Святого Миколая. Декотрі навіть пишуть йому листи. Але цей дідусь – справжній чарівник: він і без листів якось відгадує найпотаємніші думки і мрії дітей. І як це в нього так виходить? Того не знає ніхто. Дорослі не зізнаються, але вони теж чекають Святого Миколая. А раптом він і їм щось принесе! Потай сподіваються і чекають маленького дива. І деколи трапляється, що й дорослим щось перепадає. Тоді, повірте мені, дорослі теж радіють, не менше, ніж діти.

Та все-таки цей добрий і невтомний Святий Миколай найчастіше приходить до дітей – до найкращих, найслухняніших. Тож старайтесь, діти, будьте чесні і слухняні, щоб Святий Миколай не обминув вашу домівку. А поки що, чекаючи Святого Миколая, погортайте цю книжечку. Хто вміє читати, той читатиме сам, а хто читати ще не навчився, нехай попросить татка чи маму, братика чи сестричку, аби прочитали книжку про Святого Миколая. Мені здається, що вона добра і цікава. А головне – ця книжка для всіх: і для тих, хто вже ходить до школи, і для тих, хто ще тільки відвідує в дитячий садок, і, думаю, навіть для дорослих. Бо кому не хочеться згадати своє дитинство? А мое побажання вам таке: нехай до кожного з вас неодмінно прийде Святий Миколай. Нехай збудуться всі ваші мрії і сподіванки. Ростіть здорові і щасливі, приносьте втіху своїм батькам, своїм учителям та вихователям. І нехай з вами завжди буде добра казка.

Тетяна ФРОЛОВА

Тетяна
ФРОЛОВА

Ой хто, хто
Миколая любить...

Казки, вірші, сценка

Львів * Каменяр * 2009

УДК 821.126.2

ББК 84.4.УКР

Ф91

Герой нової книжки сучасної української письменниці, що мешкає у Львові, – Святий Миколай. Його завжди чекають із нетерпінням як малі, так і дорослі

Художнє оформлення
Алли Марковської

ISBN 978-966-607-107-4

© Тетяна Фролова, 2009

© Алла Марковська, художнє оформлення, 2009

ПОДАРУНОК ДЛЯ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Зимовий довгий вечір. За вікном мороз тріщить. Під ногами перехожих сніг порипує, аж ніби кричить. Але перехожих на вулиці мало. Всі в такий вечір сидять по своїх домівках, гріються: хто біля грубки, хто біля батареї. На такий мороз ніхто з хати й не витикається. Хіба вже кому край. Тоді вискочить та й підтюпцем біжить, куди вже там треба.

У Даринчиній хаті тепло. Дрова у плиті потріскують, грубка аж пашить теплом. Кіт Мурко згорнувся клубочком – біля грубки гріється. Бабуся Марія шкарпетки в'яже. Щоб клубочок далеко не відкочувався, бабуся його в решето кинула – нехай там крутиться, не втече. Внучка Даринка до бабусі горнеться. Ласкова дівчинка. Вона любить свою бабусю.

– Бабусю, – стурбовано озвалася Даринка, – а як Святий Миколай до дітей з подарунками ходитиме, коли такий мороз і стільки снігу випало?

– Нічого. Святий Миколай ні снігу, ні морозу не боїться. Зима – його улюблена пора року.

– А звідки ви, бабусю, про те знаєте? Хіба Святий Миколай вам казав?

– Ні, не казав. Але я й сама знаю. Бо ж до дітей він приходить не весною, не влітку, а взимку. От і поміркуй.

– Бабусю, – оченята у дівчинки радісно заблищає. Бабуся те спостерегла і відразу здогадалася: ії маленька внучка вже щось придумала.

– Бабусю, а чи не могли б ви зв'язати теплі шкарпетки для Святого Миколая?

– Чому ж не могла б? Можу зв'язати. Тільки, думаю, що Святий Миколай має теплі шкарпетки. Бо взимку йому без теплих шкарпеток ніяк не можна.

— А якщо й має, то однак йому було б приємно одержати подарунок. А то він ходить, ходить, усім подарунки роздає, натомиться, а йому ніхто нічого й не подарує. Образливо. А тут він прийде — а йому подарунок — теплі шкарпетки. Ще й листівочку підпишемо: «Святому Миколаю від Даринки та її бабусі». Святий Миколай зрадіє і посміхнеться. А це завжди гарно, коли хтось посміхається. Правда, бабусю?

— Правда, моя хороша.

І бабуся поцілуvala свою добру внучку. Отаке придумала дівчинка Даринка.

— Бабусю, бабусю, а що мені придумати для Святого Миколая? Я теж хочу йому подарунок приготувати. Жаль, що я в'язати ще не вмію. І вишивати також.

— Не сумуй, Даринко, ще навчишся. Ще трошки підростеш — і неодмінно навчишся.

— Навчуся, бабунечко. Але зараз, тепер що я подарую Святому Миколаєві?

— А ти намалюй йому щось.

— О, добре. Тільки що ж йому намалювати? Я ж не знаю, що любить Святий Миколай.

Дівчинка на хвилинку задумалася, а потім радісно вигукнула:

— Я знаю, знаю, що юому намалювати. Я намалюю кошик з квітами. Квіти всі люблять. Кругом зима, скрізь сніг, а тут квіти. Правда, бабусю, гарно буде?..

— Бабусю, а чому ви зітхаете? — стурбовано запитала дівчинка.

— Це я просто згадала, як я колись теж малювала Святому Миколаю кошик з квітами.

— І що, бабунечко? Він зрадів?

— Не знаю, — посміхнулася бабуся. — Я спала і не бачила, як Святий Миколай приходив. Я довго боролася зі сном, а потім таки заснула.

Посмішка у баби Марії добра така, лагідна. Коли подивишся на таку посмішку, то подумаєш, що та людина нікому і ніколи не зробила і не зробить ніякої кривди.

Даринка взялася за малювання. У хаті відтепер було тихо. Тільки кіт муркотів, тільки бабусин клубочок крутився в решеті. Та ще дівчинка час від часу гукала:

— Бабусю, подивіться, чи добре так буде?

Малюнок вдався на славу. Квіти були, як живі, здавалося, що вони пахнуть.

І ось нарешті настав той день, той вечір, та ніч, коли всі діти нетерпляче чекають приходу Святого Миколая. Майже кожна дитина тієї ночі намагається не спати, щоб його побачити. Це ж так цікаво. Але діти засинають. І тоді приходить Святий Миколай. Даринка також намагалася не спати. Їй так хотілося побачити, як прийде Святий Миколай, як він роздивлятиметься свій подарунок, а може, й поміряє шкарпетки. Цікаво, чи він посміхнеться. Мабуть, посміхнеться. От би побачити.

— А що ж Святий Миколай принесе мені? — намагалася вгадати дівчинка. Але здогадатися було майже неможливо. Бо стільки є на світі гарних речей, а ще більше мрій у дівчинки Даринки. Чи здогадається Святий Миколай, про що мріє дівчинка? Напевно, здогадається, бо він майже чарівник. Ну, не чарівник, а... На тих роздумах Даринка й заснула. І снилося їй, що до них і справді прийшов Святий Миколай. Підійшов до столу, довго роздивлявся свій подарунок, а потім таки посміхнувся. І Даринці стало гарно і радісно. А потім він тихо, зовсім тихо заспівав: «Ой хто, хто Миколая любить...»

А потім Даринчин сон обірвався. Дівчинка ніби винирнула з якоїсь казки і відразу й прокинулася. Коли ж широко відкрила очі, то побачила біля себе на подушці прегарну ляльку Барбі, яка солодко спала. І коли її Даринка розбудила, лялька спершу заплакала, а відтак засміялася і навіть заспівала. Аж Даринка розгубилася.

— Ой, — тільки й сказала дівчинка, а потім вони сміялися з лялькою разом. Та це було ще не все. На столі стояла хатка для Барбі, а ще посуд, просто розкішний посуд. Даринка так захопилася своїми подарунками, що не звернула увагу на листівочку, яка лежала на столі. А як побачила ту листівочку, то відразу побігла до бабусі. Бо сама Даринка ще читати не вміла. Хоч букви вона вже знала, та не вміла їх до купки складати. На листівочці був Святий Миколай, а ще там були засніжені ялинки.

— Бабусю, бабусю, — загукала дівчинка. — Святий Миколай нам листівочку залишив. Ось! А які подарунки, бабусю! Зараз покажу. Але спершу листівочку прочитайте. Дуже зло, що я ще читати не вмію, а то я б сама прочитала.

— Нічого, Даринко, навчишся. І читати, і писати. А зараз слухай.

Бабуся взяла окуляри і прочитала: «Дівчинку Даринку та її бабусю вітаю з Новим Роком та Різдвом Христовим! Здоров'я вам і щастя! Рости, дівчинко, великою, всім на радість. А ще дякую вам за подарунки. Шкарпетки теплі, а квіти, як живі, і теж теплі. Дякую! Щастя вам і злагоди. З повагою — Святий Миколай».

Даринка втішено засміялася.

— Тепер Святому Миколаю буде тепло в ноги, а квітами він зможе милуватися аж до весни, доки справжні квіти не зацвітуть.

І дівчинка Даринка, — може, вперше в житті, — відчула, як гарно не лише одержувати подарунки, а й самій робити комусь приємне — дарувати радість.

ПОДАРУНОК ВІД СВЯТОГО МИКОЛАЯ

В одному місті жив собі чоловік. Ні родини в нього не було, ні дітей, а лише багатство. А що було того багатства в нього – не міряно, а що вже тих грошей – не лічено. Жив собі та й жив і думав, що завжди йому так буде. Та мав той чоловік одну біду: був страшенно сконцентрований. А якщо добре подумати, то не одну біду мав, а цілих три, а може, й більше, бо, окрім того, що він був сконцентрований, мав їй зле серце і черству душу. Дехто з людей казав, що душі у нього і зовсім не було. Ніколи він не пожалів ні пса бездомного, ні злідаря безхлібного. Ото жив він собі так і казав:

– От який я багатий. Що мені ті люди, коли вони бідніші від мене? – І посміхався спогорда.

Зима цього року видалася лютая. Хурделиця трусила снігами, видуваючи з убогих хат останнє тепло. Мороз був такий, що у сміливців, котрі наважилися надвір вийти, аж слози з очей витискали. Саме в ту пору Святий Миколай по світу ходив, придивляючись, хто з дітей залишився ще без подарунка, прислухаючись до дитячих думок і бажань.

– Ніби всіх обійшов, – задоволено сказав сам до себе Святий Миколай. – Всіх дітей обійшов і всі подарунки розклав. Жодного не залишилося.

Аж глянув – дівчинка маленька біля вікна сидить, у сніговицю вдивляється.

– Ай-ай-ай! Це ж вона мене виглядає. Бідна сирітка, що в наймах у багатих людей служить. Як же це я її без подарунка залишив? – Бідкався добрий дідусь. – Старий, видно, став. Що ж робити? І, як на лихо, всі подарунки закінчилися. А дівчатко чекає. Вірить, що я прийду. Бач, як у віконце дивиться. Зайду-но до того багатія, попрошу щось у нього для сирітки.

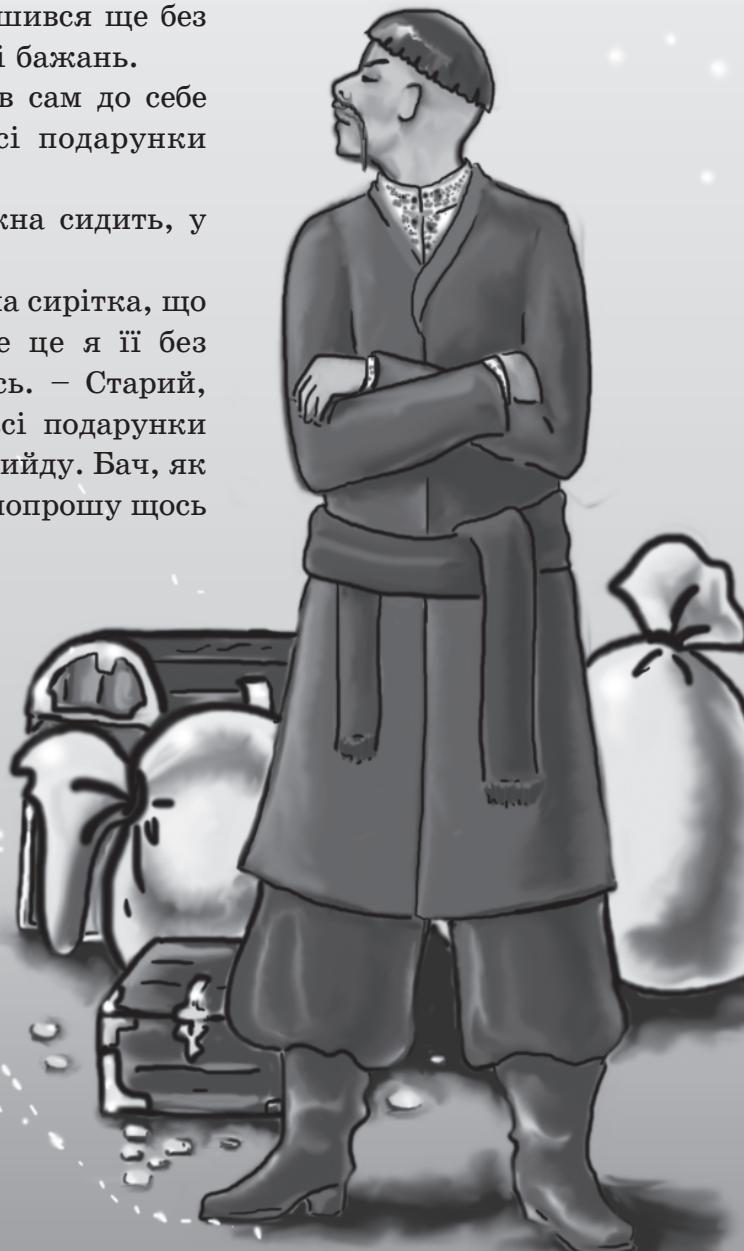
Та й постукав у ворота.

– Хто там? – питає багач.
– Та то я, перехожий один. Пустіть погрітися.

– Ще чого! Вештаються тут всякі...
– Пусти, чоловіче добрий, бо замерзну.

– То й замерзай. А мені що до того!

Тут Святий Миколай вже більше не чекав, бо він і сам міг у дім увійти,

не потребував чиєїсь допомоги. Бо як же він інакше дітям подарунки під подушки розкладав би? Став Святий Миколай перед тим чоловіком та й каже:

— Я — Святий Миколай. Прошу у тебе щось для бідної сирітки. Не може ж вона залишитися без подарунка.

— Мені однаково, хто ти такий і як тебе звати. Мені байдуже, чи ти святий, чи грішний. Багатство моє таке велике, що я можу ні з ким не рахуватися. Я наймогутніший, бо я — найбагатший. А найбагатший я тому, що у своєму житті я ще ні кому нічого не дав.

— Але ж багатство не вічне. Вічне тільки добро, яке ти зробиш людям. Бо добро породжує інше добро, ще більше. З твоїм багатством часом може щось трапитися.

— Нічого з ним не трапиться. Я сторожу надійну поставив, вона пильно береже мої скарби.

Пішов Святий Миколай, шкодуючи того нещасного чоловіка, що, надбавши багатство, забув про душу. Тихенько підійшов він до вікна, де чекала на нього бідна дівчинка. Заснуло дівчатко, поклавши голову на підвіконня.

— Ти не залишишся без подарунка, дитино моя, — промовив тихенько. І вклав в уста дівчинки пісню.

Прокинулася вранці дівчинка і заспівала, та так гарно, що аж сама здивувалася.

– Ой, – засміялася радісно, – а я думала, що Святий Миколай забув про мене. Не забув.

Минув час. Дівчинка та виросла і стала відомою співачкою. Вона їздила по світу і несла людям пісню. І де тільки лунала її пісня, там люди посміхалися і ставали добрішими. Дівчина та стала багатою, але ніколи не забувала, як їй колись було важко та гірко в сирітстві. Допомагала бідним, жаліла бездомних котів і собак, була до всіх доброю і мала від того радість. А ще та дівчина шанувала Святого Миколая і його свято.

Одного разу, саме в той зимовий вечір, коли Святий Миколай, запасшись подарунками, провідує сонних дітей, поверталася вона додому і побачила біля дороги бідного нужденного чоловіка, що тремтів від лютої стужі. Пожаліла дівчина старого. Взяла його в свою оселю, обігріла, нагодувала, дала чисту одежину. Тут постав перед нею Святий Миколай і каже:

– Цей чоловік пожалів колись для тебе малу дешицю від свого багатства. Чи й тепер будеш доброю для нього?..

– Так, буду, – сказала співачка, – бо він вдвічі нещасніший за найбіднішого бідняка, бо в нього немає душі.

Заплакав тут старий і промовив:

– Святий Миколаю, я згадував часто у своєму безталанні твої слова. Так, багатство не вічне. Вічне тільки добро, яке зробиш людям. Мое багатство пропало від злодіїв і пожежі. І більше у мене нічого не зсталося, бо добра на світі я не зробив ні кому. – Сказав так та й заплакав ще дужче.

– Якщо ти плачеш, то ти не такий вже й пропащий, – відповів Святий Миколай.

– Молися, чоловіче, Бог милосердний, то, може, й простить тобі.

НАС У МАМИ ДВОЄ

Тільки двоє нас у мами:
я і братик мій Василь.
– Діти в вас такі слухняні, –
так і чуєм звідусіль.
Я щоранку йду до школи,
а Василько – в дитсадок.
– Ще не бачили ніколи
ми слухняніших діток.

Не такі ми вже й слухняні.
Пустувати й ми охочі,
як чужі не бачать очі
і немає вдома мами.

Мама знову йде до тітки.
Це на другий край села.
– Ви ж слухняні будьте, дітки, –
так сказала і пішла.
– Добре, добре, – я гукала.
І забула в тую ж мить.
Часу буде в нас чимало.
Можна щось-таки зробить.
– Ну, Васильку, ти не гайся:
в сукню мамину вдягайся.
Будеш в опері співати.
Схарапудився мій братик.
– Сукню? Та нізащо в світі!
Я ж не дівка, я – козак.
Вже й грозилася набити –
не умовити ніяк.
– Ти, Оленко, якщо хочеш,
будь артисткою сама.
Підведи гарненько очі,
доки матінки нема.
Як прийде додому мама,
отоді тобі влетить.
– Мама прийде ще не швидко.
Я зумію все відмить.
Добре. Буду я співати.
Тільки мамі – щоб не смів.
Будеш плескати, кричати:
„Браво! Браво!”, зrozумів?

Всю косметику розклала,
перед дзеркалом стою.
Мудрувала, чаклувала –
аж себе не впізнаю.

Ще зсталось мальовидло.
Думаю: куди б його?
Василеві вже набридло.
– Ну, ще довго? Ого-го!
Вже таке зробила з себе,
що ніхто б і не впізнав.
Добре, що мені не треба
всіх дівчачих тих забав.
Ну, коли вже та вистава?
– Почекай хвилинку ще.
Думаєш, це легка справа?
– Скорше, бо глядач втече.
Хто кричати буде „Браво”
І плескати що є сил?
– Постривай, це ж так цікаво!
Потім сам би ще просив.
Вже, ось зараз...
В мами сукня
вся із люрексом, блищить.

То нічого, що задовга, –
на підлозі аж лежить.
Туфлі теж великуваті,
так зате ж на шпильці. Клас!
Тільки що ж його співати?
Ет, що-небудь. Ну, вже час.
А з Василька допомога,
як із цапа молока.
– Це не сцена, а підлога.
Це вистава не така.
Теж мені глядач примхливий!
От зануди ті малі!
Ще хвилину – і щаслива
я стою вже на столі.
Вся у дзеркалі відбилась.
Сукня сяє – аж горить.

Всю себе я роздивилася.
Гарна, що і говорить.
Макіяж багато значить,
особливо в наші дні.
Жаль, того ніхто не бачить.
От позаздрили б мені.
Тільки „А-а!” я заспівала,
руки вгору підняла,
ще зробила кілька кроків –
й полетіла зі стола.
Туфлі в інший бік летіли.
А про сукню ... вже мовчу.
Руки цілі, ноги цілі,
та мені аж до плачу.
Мальовидла я не змила –
розтеклося по лиці.
А вже сукня... Боже милий!
Та ще гуля і синці.
Ну й влетить мені від мами!
От вже доленька моя!
Hi, ми – діти неслухняні,
особливо, мабуть, я.
Hi, вистава не вдалася –
і глядач засумував.
– Добре, що квитків у касі
я в театр не купував.
Коли будеш ти артистка,
на спектакль твій не прийду.
– Прибіжиш. Й сидіти будеш
у найпершому ряду.

Вже Василько вклався спати.
Мама вийшла із кімнати,
„На добранич” нам сказавши
(так вона чинила завше).
Тихо я сказала брату:
– Можеш ти хоч ніч не спати?
– Як? Всю ніч? – А що такого?
Чи не чув ти ні від кого,
що не спав хтось цілу ніч?
– Чув, звичайно. Ясна річ.
Для дорослих це забава.
Для дітей важка то справа.
– Ніч не спати легко можна.
Знає те дитина кожна.
– Як тоді я завтра рано
в свій садок дитячий встану?
– Як він встане! От верзе!
Скочив, вмився – от і все!

Прокидатися не треба
тому, хто всю ніч не спав.
– А яка у тім потреба? –
братик знехотя спитав.
– От дивак! Це кожен знає:
Миколай Святий вночі
подарунки розкладає,
дітям казку несучи.
Подивитися цікаво,
як в кімнату увійде
і які він нам з тобою
подарунки покладе.
Я також не буду спати,
та одній – воно не те.
– Страшно так, – сказав мій братик.
– Не страшне те, що святе.
– Добре, – згодився Василько
і відразу позіхнув.
Позіхнув ще разів кілька –
і міцненько так заснув.
Я боролась до півночі.
А тоді без зайвих слів
сон мені заплющив очі
і кудись мене повів.
Я прокинулась зарання,
та Василько вже не спить:
розглядає подарунки
і папером шелестить.
І конструктор, і машинки,
і у кольорі казки,
і цукерки, й мандаринки,
ще й новенькі чобітки.
Вже й цукеркою смакує!
До сніданку! Ну й меткий!

Наді мною ще й кепкує:
– Що ж ти спиш у день такий?
Я скосила правим оком –
біля мене теж щось є.
І спроквола, ненароком
роздивляюся своє.
Повагалась ще хвилинку,
та забракло вже терпцю.
Розгорнутия котру торбинку:
ту найперше чи оцю?
Розгортала так неспішно,
ніби байдуже мені.
Сукня! І яка розкішна!
Рукавички чепурні!
Ще й альбом, щоб малювати,
й фарби... Все, як у кіно.
Звідкіля ж би міг він знати,
що хотіла я давно?
Я Василькові сказала:
– Через тебе й я проспала.
Він у відповідь мені:
– Ти проспала, а я – ні.
– Не вигадуй, – я сказала, –
не повірю в те ніяк.
Я до півночі не спала,
а ти спав, як той хом'як.
– Я прокинувся за північ.
Так лежу собі, лежу.
Чую, десь спивають півні –
Миколая стережу.

Раптом входить... сивий-сивий,
весь у білому дідусь.
Я замружився щосили,
навіть дихати боюсь.
Йде прямісінько до мене,
подарунки розклада.
Серце билось, мов шалене.
А ти спала. От шкода...
Нахилився близько-блізько,
щось сказав й до тебе йде.
Я дивлюсь – а в нього різка!
От як кілька покладе!
– Як? Ти бачив Миколая?
І нічого не спитав?
– А якби він насварився
і гостинці всі забрав?
Все ж у мене недовіра.
Може, бреше братик мій?
Але бреше дуже широко,
хоче віритись самій.
А Василько невгаває:
– Знаєш, в нього борода...
Я зустрівся з Миколаєм.
Ти проспала. От шкода!
Оля, тіточка, не може
сміху стримати чомусь.
– А на маму він не схожий,
з бородою той дідусь?
– Як на маму? – Від образи
наш Василько зашарівсь.
– Я б його впізнав відразу,
якби раптом з ним зустрівсь.
Тітка Оля теж прибігла
до племінничків своїх.
І весела, і привітна,
знали всі, що любить їх.

Бач, прибігла так зраненька,
на роботу поспіша.
Налива їй кави ненька,
щоб зігрілася душа.
Розпашла від морозу,
свою усмішку ховає.
І сказала: – По дорозі
я зустрілась з Миколаєм.
Я зустріла Миколая,
був він втомлений до краю.
Я гадала, в вас не був,
думала, про вас забув.
Миколай вам через мене
подарунки передав:
чи у нього залишились,
чи усіх він не роздав.
– Як? – Василько аж підскочив, –
подарунки ще для нас?
І до тіточкі у кошик.
Та шепнула я: – Не лазь.
Не забув ти, що умію
я давати стусани.

Я дісталася ляльку Барбі,
а Василь наш – ковзани.
– Миколай трудивсь не марно, –
тут Василько наш прорік.
– Подарунки! Це ж так гарно!
Жаль, це свято – раз на рік.

ОЙ ХТО, ХТО МИКОЛАЯ ЛЮБИТЬ...

Сценка

Входять ангели з дзвіночками.

А Н Г Е Л И :

Слава Богу, мир в тій хаті!
Перестаньте сумувати.

Ми новину вам принесли:
Всі традиції воскресли.
Стародавній наш звичай
Веселити наш рідний край.
(Таємничо)

На підході Миколай.
Ми, ангелята, в небі літаєм,
Легкі і чисті завжди.
Бога вітаєм, оберігаєм
Діток від зла і біди.
Є у вас, може, щире бажання,
Те, що для всіх вас одно?
Руки складімо,
Бога просімо,
Може, здійсниться воно.

Зал співає “Боже великий, єдиний”.

Входить Святий Миколай. Вітається.
Діти відповідають.

М И К О Л А Й :

Я іду і веду
За собою коляду.
Та вона стидається,
За дверима ховається.
Покличте її.

Д И Т И :

Коляд... коляд... колядниця,
Добра з медом паляниця!
А без меду не така.
Дайте, дядьку, п'ятака!
Витягайте гаманці –
Діставайте гривенці.
Бо ми – діти гонорові –
Любим гроші паперові.

Д И Т И Н А (*хлопчик, чи дівчинка, підходить ближче до дверей*):

Колядо – коляднице,
Люба наша пораднице,
Приходь до нас в хату,
Принеси нам свята,
Свята веселі,
Свята різдвяні,
Щастя-здоров'я
Таткові й мамі,
Чужим і рідним,
Багатим і бідним,
Всій нашій родині
І всій Україні.

Усі колядують. Входить Коляда.
Це дівчинка в українському строї.

МИКОЛАЙ:

Я ходжу по світі,
Де маленькі діти.
Подарунки ношу
І у Бога прошу,
Щоб росли ви дужі,
Розумні і добрі,
До справ не байдужі,
У житті хоробрі.
Я – Чудотворець, отже, чарівник.
То, може, в кого є якесь бажання
Або якесь прохання, говоріть?

ХЛОПЧИК:

Чудотворче, Миколаю, поможи, благаю:
Дуже хочу прислужитись для рідного краю.
Щоб зміцнів я духом
І змужнів щоб тілом,
Україні прислужився
І словом, і ділом.

МИКОЛАЙ:

Добре, хлопче, це бажання
Здійсниться, я знаю.
Є ще діти-козачата у нашому краю.
А хто до науки не ставиться ревно,
Хто часто матусю доводить до сліз,
Є в мене засіб, старий, але певний.
В школу сьогодні його я приніс.

(Показує різку. Реакція залу.)

Але приніс я, здається, дарма:
Кажуть, у вас тут ледачих нема.
Це правда?..

Реакція в залі. Одні кажуть: “Є”,
інші кажуть: “Нема”.

ХЛОПЧИК:

Святий Миколаю, поможи будь ласка,
Щоб гучніше на уроці звучала підказка.
Щоб з домашнім завданням я не мав мороки,
Щоб однокласники давали списувати уроки.

МИКОЛАЙ:

Ах ти ж – ледачий, невдячна дитина!..
Хто ж з тебе виросте? Що за людина?!
(Намагається дістати хлопця різкою. Витягає мишу, кидає хлопцеві.)
Ось подарунок, якого ти вартий!

Сильний грюкіт у двері

ХЛОПЧИК АБО ДІВЧИНКА:

Ой, хтось проситься на свято,
Треба швидше двері відчиняти.

МИКОЛАЙ:

Ой, щось стукіт цей недобрий,
Нумо, діти, хто хоробрий,
Відчиняйте двері
Тій бісовій бенері.

Двоє дітей біжать до дверей. В дверях показується двоє чортенят.
Діти тікають. Чортенята входять до залу.

ЧОРТЕНЯТА:

Ми, маленькі чортенята,
Дуже хочемо на свято.

ДІТИ:

С у нас гості із ясного неба,
Сили нечистої тут нам не треба.

Діти намагаються вигнати чортенят. Чортенята бігають по залу. Пустують.

МИКОЛАЙ:

Розходились, ач, пустують...
Ось я їх зараз почастую.

(Бере різку. Виганяє чортенята. Зачиняє двері, хрестить їх.)

Нечисту силу проженемо

Ми з нашої землі

І будем свято святкувати,

Дорослі і малі.

Діти оточують Миколая і співають
“Ой хто, хто Миколая любить”.

Потім Миколай роздає подарунки.

Всі колядують.

ЗМІСТ

“В нас дитина кожна знає...”	1
Замість приказки	2
Подарунок для Святого Миколая	5
Подарунок від Святого Миколая	9
Нас у мами двоє	13
Ой хто, хто Миколая любить	17

Літературно-художнє видання

**Фролова (Молнар) Тетяна Іллівна
ОЙ ХТО, ХТО МИКОЛАЯ ЛЮБИТЬ
*Казки, вірші, сценка***

**Художнє оформлення
Марковської Алли Анатоліївни**

Здано на складання 11.10.2009. Підписано до друку 20.11.2009.

Формат 60x84¹/₈. Папір офсетний. Гарнітура
Офсетний друк. Умов. друк. арк. 2,79. Обкл.-вид. арк. 4,76.
Тираж 1500 прим.

Видавництво “Каменяр”. 79000, Львів, МСП, Підвальна, 3

Свідотство Держ. реєстру: серія ДК, № 462.

Ел. адреса: vyd_kamenyar@mail.lviv.ua

Вебсайт: <http://www.kamenyar.com.ua>

Віддруковано у друкарні ТзОВ “Простір-М”
Львів, вул. Чайковського, 27

Фролова Тетяна

**Ф91 Ой хто, хто Миколая любить... [Текст] : казки, вірші, сценка /
Худож. оформленл. А. Марковської. – Львів : Каменяр, 2009. – 23 с.:
іл.**

ISBN 978-966-607-107-4

Герой нової книжки сучасної української письменниці, що мешкає у
Львові, – Святий Миколай. Його завжди чекають із нетерпінням як малі,
так і дорослі.

**УДК 821.126.2
ББК 84.4.УКР**